

Endvidere er der alene for de kapitalindskud, der har fast løbetid, foreslået en nedtrappingsordning for det beløb, der kan medregnes som supplerende kapital. I det tredje sidste år inden den aftalte forfaldsdato kan der således kun medregnes 75 pct. af den oprindelige kapital, i det næstsidste år kan der kun medregnes 50 pct. og i det sidste år kan der kun medregnes 25 pct.

Endelig er der indsat en regel, hvorefter pengeinstitutternes tilbagekøb af egne beviser skal godkendes af Finanstilsynet, hvis beholdningen overstiger 2 pct. af den udstedte kapital. Reglen skal hindre, at nedtrappingsreglen i nr. 6 omgås ved tilbagekøb af egne beviser. Grænsen på 2 pct. i nr. 7 beregnes på baggrund af den samlede udstedelse og i forhold til den udstedte kapital efter stk. 2.

Til nr. 6

Ændringen er en konsekvens af, at muligheden for at medregne kortfristet supplerende kapital foreslås ophævet, jf. forslaget § 2, nr. 2.

Til nr. 7

For så vidt angår supplerende kapital i form af værdipapirer med ubestemt løbetid og andre kapitalindskud er bestemmelsen en videreførelse af den gældende § 22, stk. 5, der er udnyttet ved bekendtgørelse om efterstillet kapital.

Reglerne for de nye gældsinstrumenter vil blive udformet med udgangspunkt i den gældende bekendtgørelse om efterstillet kapital. Dog vil den omstændighed, at den foreslåede kapital skal være kernekapital kunne medføre, at der skal udarbejdes særlige regler for denne kapital.

Til nr. 8 og 9

Ændringerne er en konsekvens af, at kortfristet supplerende kapital ikke kan medregnes i kapitalgrundlaget.

De gældende bestemmelser i lov om banker og sparekasser § 23 og § 23 a foreslås sammenskrevet til én bestemmelse. Der sker ikke nogle materielle ændringer i definitionen af et engagement. Reglerne om overskridelse af engagementer foreslås forenklet således, at alene reglen i den gældende § 23, stk. 4, finder anvendelse. Dette indebærer, at Finanstilsynet ikke længere som efter den gældende § 23 a, stk. 4, på forhånd kan tillade et instituts overskridelse af engagementsgrænsen. Efter forslaget kan Finanstilsynet alene under særlige omstændigheder meddele en frist indenfor hvilken, engagementsgrænsen skal overholdes.

Til nr. 10

Ændringen er en konsekvens af sammenskrivningen af §§ 23 og 23 a, jf. forslaget § 2, nr. 8 og 9.

Til nr. 11

Forslaget fastlægger en grænse for den risiko, som pengeinstitutter må påtage sig på fast ejendom og løsøre, der ikke bruges i pengeinstituttets drift.

Bestemmelsen indebærer, at den samlede risiko på ejendomme, hvori der ikke drives pengeinstitutvirksomhed, og restrisiko på leasingvirksomhed maksimalt må udgøre 25 pct. af den ansvarlige kapital. 2. pkt. skal sikre, at pengeinstitutterne ikke påtager sig større risici på fast ejendom end efter de nugældende regler.

For så vidt angår opgørelsen af fast ejendom efter bestemmelsen henvises til bemærkningerne til den foreslåede § 1 b.

Bestemmelsen i *stk. 2* skal sikre, at pengeinstitutter ikke kan påtage sig større risici ved at placere aktiviteterne i et datterselskab. Reglen svarer til den gældende § 25, 2. pkt.

Når pengeinstitutter erhverver en ejendom til at drive deres virksomhed fra, tæller denne ikke med i opgørelsen efter den foreslåede § 25, jf. den foreslåede stk. 3. Bestemmelsen svarer til den gældende bank- og sparekasselovens § 25, 3. pkt.

Til nr. 12 og 13

Den foreslåede ændring af § 41 medfører, at bestemmelsen kun finder anvendelse inden for erhvervsforhold. Ændringen er en konsekvens af, at kautioner uden for erhvervsforhold er foreslået behandlet i § 41 a, der stiller strengere krav end § 41. Endvidere foreslås det, at meddelelsen til kautionisten ikke længere skal gives ved anbefalet brev, men at meddelelsen blot skal være skriftlig. Denne ændring gør det muligt at sende meddelelsen ved elektronisk brev.

Den foreslåede § 41 a har baggrund i en fælles indstilling fra Finansrådet og Forbrugerrådet om beskyttelse af private kautionister.

Kautionister, der kautionerer inden for erhvervsforhold, er stadig beskyttet af den eksisterende § 41 i bank- og sparekasseloven.

§ 41 a gælder kun for kautionstillelse uden for erhvervsforhold. Ved kautionstillelse uden for erhvervsforhold forstås kaution, der ikke indgår i en erhvervs-mæssig relation mellem låntager og kautionist. Er kautionen eksempelvis stillet for en virksomheds gæld af ejeren af virksomheden, vil den foreslåede regel som udgangspunkt ikke finde anvendelse. Kaution fra ejerens forældre vil derimod som udgangspunkt være omfattet af bestemmelsen.